

PEST. II. felev.

44. szám.

November 1. 1866.

Megjelenik e lap minden héten egyszer, esütörtökön. Előfizetési ár: helyben félévre 1 forint 31 kr., egész évre 2 forint 62 kr.; vidékre fél-főlvételért 1 frt, tíz soron fölül, egyszeri közlésért 2 frt, hat a Sz.-Istvan-Társulat igazgatóságához kérjük intéztetni. Évre 1 frt 70 kr., egész évre 3 frt 40 kr. ha többször közöltetik, 1 forint 50 krajczár számítatik.

Hazánk biboros áldornagyanak temetése.

Oktober 23-dika volt a történeti nevezetességű gyásznap, midőn Magyarország herceg-primása örök nyugalomra tétetett.

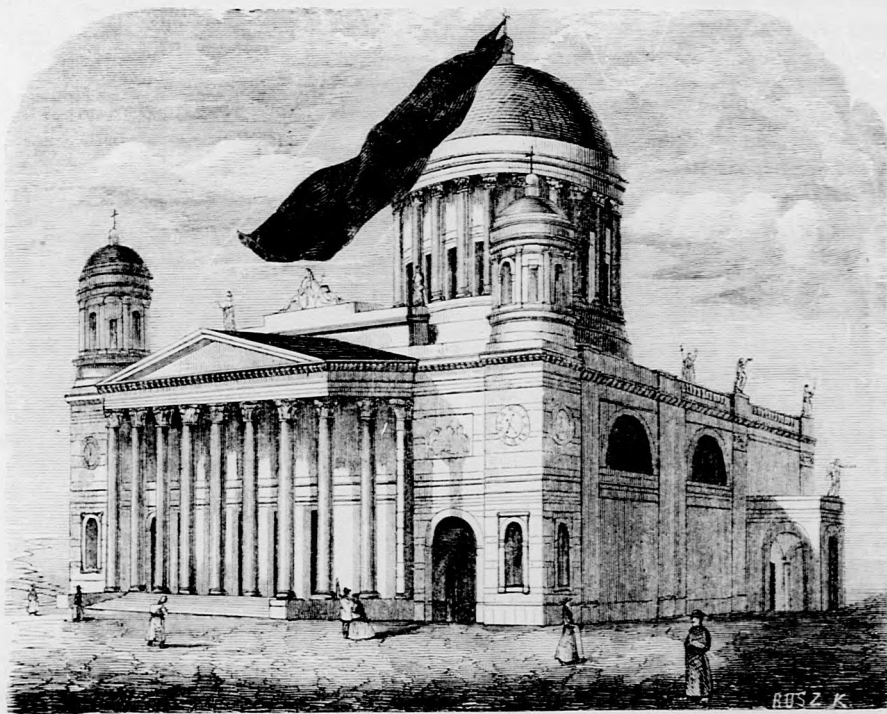
A három primás, kik az esztergami basilika — melyet képünk ábrázol — nagyszerű sírboltjában nyugosznak, mind

szep. - hóban hunyt el, Károlyi Ambrus főherceg 1809. sept. 2., Rudnay Sándor 1831. sept. 13., Kopácsy József 1847-diki sept. 17-én. —

Végzetes hónap! A boldogult Scitovszky-nak nem kerültre ki ez figyelmét, s midőn ez idén a september hó vége felé járt, többbizben monda környezetének, hogy a septemberhónapot szerencsésen átéli. Sept. 30-ika volt, midőn a boldogult reggel íróasztala mellett foglalkozott. Egyszerre az íróasztal fölött levő inga-órából kihull az üveg, s darabokra zúzva hull a bibornok elé. Az aggastyán megdöbben, s megdöbbenésében csengetett cselédjeinek. „Csak meg akartam győződni — szóla a megjelenőknek —

ha gyorsan megjelenétek-e, ha bajom lenne.” Azonban közelített az ebéd ideje: a bibornoknak semmi baja sem volt. „Mióta püspök vagyok — mondá enylegve asztalvendégeinek — ily jól nem éreztem magam, mint most.” Az ebéd még nem érte végét, s a jelenvoltak legnagyobb

rémülésére a primást szélhűdés érte. A september hó reá nézve is válságos volt. Azóta élete, ugyszólván, folytonos haladoklás vala. A magyar Sion ormáin lengő feketelobogók 19-én hirdeték, hogy a magyar anyaszentegyház gyászban van. Országszerte gyászisteniszolgálatot tartanak az elhunytért. Ezren s ezren siettek Esztergamba, hogy az egyházfő temetésében részt

vegyenek. — Siettünk őt mégegyszer látni, mielőtt a koporsó mindenkorra elzárja előlünk a feledhetlen vonásokat.

A magas halott palotájának egyik termében teljes egyházi díszben fekete ravatalon feküdt. Melléig gazda-

gon himzett lepellel volt betakarva. A ravatal körül mintegy 100 gyertya égett, végében két roppant candelaber 20—20 gyertyával. A vörös bársonnyal bevont koporsó mellett le volt téve a bibornoki kalap, a hercegi korona, a püspöki pálcza és kereszt, a sz. István- és Lipótrend csillaga és szalagja.

A koporsóban nyugovó még a halálban is megtartotta azon szelíd, nemes vonásokat, melyekkel életében első tekintetre mindenkit megnyert. Kedden reggel 8 órakor a közzétett és szétozott program szerint mélt. Maisch Jakab pápai praelatus és esztergami kanonok ur számos segédlettel beszentelte a halottat, mire a koporsó bezáratott.

A többi temetési szertartásokat nm. Bartakovics Béla egri érsek ő excja végzé, kinek kíséretét képezték nm. Simor János és mélt. Peitler Antal megyés püspökök, mélt. Jekelfalussy Vince pozsonyi nagyprepost és püspök, mélt. Durguth József általános helyettnök, püspök és esztergami kanonok, mindannyi infulában; a többi segédkezők közt a diakonusi tisztet ftdő Ráth József pest-lipótvárosi plébános ur végzé. — Mintegy 8¹/₂ órakor kezdődött a primatialis palota kapuja alatt a temetési szertartás és 9 óra után megindult a nagyszerű menet. — A vártokot, a főtemplomba vezető széles és nagy utat átnézhetlen néptömeg lepte el.

A menet ily sorban indult meg:

Három megyei lovas huszár után megnyitotta a menetet három növendékpap a szent kereszt elülvitelével. Ezeket követte az urodalmi, gazdasági és erdészeti segédszemélyzet. Ezek után mentek a helységek képviselői a megye gyászlobogójával, a városi sz. Péter és sz. Ignác temetési egyletek, a czehek, a cs. k. tábori zenekar, a városi s egyéb honoratorok, városi tisztviselők, vármegyei honoratorok és tisztviselők, a cs. k. osztrák és k. szászországi katonai tiszt kar.

A világi méltóságok képviselték a nm. helytartótanácsot, hétszemélyes táblát, nm. curiát, Pest városát,

Szent-István-Társulatot, a Szent-László-Társulatot, m. Akademiát, a magy. kir. egyetemet stb. stb.

Ezeket követték: A szerzetesek s oly egyháziak, kik karing nélkül jelentek meg a temetésen. A káptalani szertartó, utána a káptalani keresztet vivő áldozár környezve két — gyertyát tartó — áldozár által. Ezek után oly egyháziak, kik karingben és stolával jelentek meg. A főszékesegyházi zenekar, élükön a succentorral, kik a „Miserere“ zsoltárt fölváltva énekelték. A főkáptalan, egyéb egyházi méltóságok, s végre a temetést végző nmélt. érsek egyházi segédletével.

A koporsót követték az udvari papok, az elhunyt méltóságának jelvényeit kezeikben tartván, utánok az udvari eseléség.

A koporsót felváltva vitték a főmegyei esperesek, a megyei tisztikar tagjai, s érsekuradalmi tiszték. A menet alatt s a templomban tizenkét urodalmi tiszt környezte a koporsót, kezeikben fáklyát tartva. E ketős környezetet megyei huszárok zárták be kivont karddal.

A templomba érkeve a koporsó a Lippert művésznök vezetése mellett felállított remek ravatalra tétetett, melyet a nagy számmal megjelent karinges paposság vett körül, a többi pedig a világi méltóságokkal a szentély padjaiban foglalt helyet.

Az ünnepélyes requiemet nmélt. Bartakovics Béla érsek ur mondotta, mely után következett a szokásos Libera az ötös absolutióval.

Ennek végeztével a főkáptalan tagjai leemelték a holttestet a ravatalról, és az előbbi menetrendben — „In Paradisum“ éneklése alatt — a sirbolt ajtajáig vitték. Innét tizeperes vitte le a sirboltba. A ténykedő nmélt. érsek a sirhelyet beszentelvén, s a temetés hátralevő szertartásait végezvén, a jelenlevők a succentor előléneklése mellett „Elmegyek a sirba“ -féle énekből két versszakot énekeltek el. Mire a koporsó befalaztatott.

Igy végződött a nagy halott nagy temetése, melyről mindenki meghatott kebellet távozott.

Éji hangok.

IV.

Mi tündöklik arra messze,
Egeknél is magasabban:
Ezer élet, ezer varázs
Itt az égő sugarakban?

Szobám sötét, szemem hunyva,
Mégis látom azt a bájkört,
Mely az örök üdv tűzével
Szívem, elmém ködén áttört!

Az egek Szűz anyja áll ott
Rózsakoszorus mezében,
Bűneink kötelezvénye,
Szeretetpve kegykezében.

Örömben oly magasztos,
Bájjban oly lefösthetlen!
Reszket a bűn, elhal a vágy
A világ könnyű szemében.

És az ég varázskegyelme
Hull alá a szenvedőkre,
És az üdv örömsugára
Reszket át a könnyezőkre.

S hol a négy folyam mentében
Jajt feledve újra éled,
Üdvhozó tisztább reményben
Néz az égre az ős nemzet!

Balga csillám vonta félre,
Istenéről elvezette; —
Nemzetem, hazám jó népe,
Nagyasszonyod hive légy te!

Bakonyi Remete.

„Lina volt a neve.“

— Emlékeül U. B. Sándor barátomnak ajánlva. —

Ah! de téli berkek alján
Szép örökzöld él virul!
Ah virágot tép a gyermek,
Sirhalomnak ormirül.

Majd fölél a szép örökzöld
Emléked szívünkben is
S árnya hűsén el-kihalnak
Mély keserv, bú, szenvedés!

Emlékezel-e azon hangra, mely bölcsődben téged először neveden szólított — azon névre — melyet ajkaid először rebegtek? Emlékezel-e arra, kinek ölén örvendve játszottál, kinek kebelén először megpihentél, kinek szemei csak neked nyitak, ajkai csak érted imádkoztak, szíve csak érted dobogott? — Ki midőn gyámoltalan valál, gyöngéd karjaival ápolt és beteg ágyadnál éjeken át virrasztott? S ha emlékezel — ez anyád vala.

Mind ennek nagy indoka — a szeretet!

Ah, de hogy mi ép akkor nyerjük a leggyöngédebb szeretetet, midőn azt még nem értjük, s későbbi években, midőn látjuk, hogy más anya gyermekét mennyire szereti, már felsohajtani kénytelenítettünk: „Anyám is így szerethetett engem?“

Valóban határtalan azon gyöngédség, mely egy anya szeretetében rejlik s a szívnek minden egyéb nemes érzését felülmulja. Az anya szeretetét önző hasznosulás meg nem hűti, a veszedelem vissza nem riasztja, érdemtlenységünk nem gyöngíti s háládatlanság el nem fojtja. Mindenét gyermekének áldozza és kész érte mindentől lemondani. Ő büszke diességére, örvend szerencsésén, s ha szerencsétlenség őt éri, bajai által kedvessé lesz neki; ha átok súlyosodik nevére, még akkor is szeretni, vigasztalni fogja őt, s ha az egész világ kitagadja, ő leszen majd gyermekének egész világa.

Nem tudom éle-e még anyád, de ha az emlékezet könyvet csal szemedbe, s mintegy honvágy tölti el kebledet s egy szív után vágyódoz, mely szeretetében ingatlan, akkor megértettél. —

A hideg télnek ezüstszertű pompája letünt s a tavaszi napnak ragyogó sugárai új életre ébreszték a teremtésnek nagy kertjét. A lejtő csermely ezüst habjai virágduz mezőkön víg csörgéssel folydogáltak s a visszatérő tavasz ezer ibolyával himzé ismét a réteket. Ezer ember, ezer lélek vetekedve sietett a hegyek erdős ormain, a völgyek kies rétein a beköszöntött tavasznak természeti ajándokát élvezni.

Egy hosszú télnek zord ideje után, oly komoly napok és sok szomoru percz után magam is vágyódoztam ez ártatlan szórakozásra, és mindennapi foglalatosságomból kibontakozva a szabad természetbe irányoztam lépteimet. Andalgva sétálgattam a teremtésnek nagy kertjében, hol a munkás méhnek dongása, az ifju levelek közt lengedező szélnek susogása, az éji madarak éneke, a teremtő kéznek ugyan annyi remekelt csodája vala. „Te alkottad mind ezt!“ fohászko-dom és hálaimámat a csalogányok dallamaival egyesítve égbe röpitém.

Soká sétálgattam így, míg végre egy árnyas erdő szélén leültem, hol előttem egy nagy rét tavaszi pompájában terült el.

Közel hozzám kis gyermekek játszódtak, kik mindannyian boldogittatva a szép tavaszi napnak kelleméitől,

meggazdagítva a téli szükkör helyett egy tágas rétnek zöld terével, vetekedve hol lepkék után kapkodtak, hol virágokat tördeltek.

A tisztaság s izlés az aprók öltözetében arra mutatott, hogy jobb házból valók s öltözetük gyász volt.

Bizonyosan valami közel való rokonuk hunyt el, mondám magamban, s a divat mai időben megkívánja, hogy a családnak minden tagja, ha nem is szívében, legalább ruhájával gyászolja azt. Vagy elhunyt a hű nőnek gondos férje, ki világának egyik felét benne vesztve, most szomorkodva, magzataiban keresi fel a másikat?

„Ártatlan gyermekek, gondoltam magamban, tietek a mennyeknek országa“, ilyenek lehetnek azok, kiket az isteni Mester magához hívta s megáldott. — Gyermeteg bátorsággal közeledtek mindinkább hozzám, és én örvendve e kisdedek látásán megszólítottam az egyikét. Csakhamar megbarátkoztak s mind az öt körülvett, mintha már régi ismerősök lettünk volna.

A testvéreknek egyike körülbelül tíz éves lányka volt, szelid de szenvedő arczkifejezéssel, ki azon öntudatban, hogy ő közölök a legöregebb, bizonyos magatartással s komolysággal ügyelt a többiekre, miért is tréfásan a „kis gouvernante“ neveztem el. A többiek élénk kis teremtések voltak mindnyájan, s én felette örültem e kis körnek, melyet a véletlen, ha mindjárt rövid időre is, körülöttem egybefont. Az egyik mindenféléről beszélt nekem, a másik holmit kérdezett, a harmadik énekelt, a negyedik örömeiben még virágjával is megkínált, melyet gyöngé kezei a réten tördeltek. Ez utóbbi felette nyájas és szelid természetű volt. Kérdeztem most a szőke kis angyalt: hogy tulajdonképen kit gyászol? Mosolyogva veté reám kék szemét, de úgy látszott, hogy ezt a kérdést nem értette. E szót „gyász“ noha élet-szótárába nagy betűkkel fel van jegyezve, meg nem tanulta volt, de felelt helyette a „kis gouvernante“ mély fohászszal mondván: a jó mamát.

Minthátör jár ta volna át szívemet, úgy hatott reám e sóhajzóznak felelete.

Ez volt a hosszú télnek zord ideje után, komoly napok és sok szomoru percz után a vidám szép tavaszi napnak — legszomorubb perce!

Te szegény férj, elhagyott kis árvák, fohászko-dám megindultan! De nem, nem, van egy szem, mely örökdió az árvák felett s Ő, ki a bogárról sem feledkezik meg, nektek is mentőtök leszen. — Ő küldi majd szentjeit és anyátok szelleme körülöttem fog lebegni. Oh ártatlan kis angyalaim, mily boldogok vagytok még most; de ha e játszi idő mulni fog, ha a tavasznak virágait a forró, dél elfonyasztja és az élet zord s hideg tele körülöttem elfagyaszt mindent: akkor majd fogjátok keresni ama kebledet, melynek szíve lángján melegedni véltek, midőn az már a sir mélyében por- és hamuvá lett. — Oh talán még most is paráznál szíve

hamuja szeretettől, csakhogy övéit többé kebelén nem melegítheti.

Kétséget sem szenved, hogy az ártatlan kis gyermekeknek anyjok emléke is mindinkább halványodni fog. Meglehet a legöregebb, de talán még az sem fogja oly hűen őrizni azt, mint ily drága emlékezet megérdemlé. — Beszéltem tehát az apróknak mindenféleképp, mivel talán az anyjok emlékezetét föléleszthetni véltem, de hiában.

Csak midőn azt kérdeztem, hogy mi neve volt jó anyjoknak, egy kis meggondolás után a szőke kis angyal, ki előbb a virágokat nyujtá nekem, gyermeteg örömmel kiáltá: „Lina volt a neve.”

Mélyen elszomorodtam most s megáldva őket, körükből távoztam, a virágokat magammal vevé.

Többször visszatekinttem, ők pedig még mindig együtt állva sovárgó szívvel utánam néztek, mintha kérdezni akarták volna: „Tehát te is el akarsz hagyni bennünket”, míg végre szemek elől eltűntem.

Mély gondolatokba merülve haza felé vevém utamat, mely a temetőnél vezetett el. Önkénytelenül be-

léptem s fölkerestem az árvák anyja sirját. Csakhamar feltaláltam ezt, s a csinosan felhantolt halmot szép örökzöld díszíté. Látszott, hogy a bánkódó férj s övéi forrón szerethették azt, kinek szeretete pótolhatlan; mert mindaz, mit igazán szeretünk, pótolhatlan, s mindazt, miért kárpótlást csak gondolhatunk is, soha igazán nem szerettünk. — Itt nyugszik most a gyöngéd nő, a jó anya, mondám megindult n magamban, boldogságának sötét bölesőjében. Itt pihen most szíve, mely oly forrón szereté övéit, itt hol remény fel nem veri esendőségét és emlékezet nem keseríti álmait.

Azalatt a nap lenyugodott s a hold ezüst fényével világítja a halál országát.

Mély esend körülöttem, csak a lengedező esti szél hozá felém a távolból az „Ave Mária” érezhangjait. Térdre borultam s imádkozva letettem a sirhalmomnak ormira a virágot, melyet az ártatlan gyermek tördelt jó anyjának, kinek „Lina volt a neve”, míg az emlékezet egy könyvet csalt szemeimbe.

Ránavasy — Romeiser.

A cigánygyermek.

Vége.

III. Mi történik továbbá a két cigánygyermekkel?

— No's, mit hoztatok, piczikéim? Jó szerenesével jártatok-e? E szavakkal fogadá őket apjuk.

Micz csakhamar kiönté köténye tartalmát; Mim csak szótlan állott.

— No's, talán mindent felfaltál magad? kérdé az öreg.

Mim csak tetteleg felelt, a mennyiben belenyult a fazékba s egy burgonyát vett ki, melyet mohón enni kezdé. Az apa továbbb kérdé, hogy hát legalább mit néztek ki másnapra? Mire Mim morogva mondá:

— Nem szabad lopni, mert különben akasztófára és pokolba jut a ember.

Micz pedig hozzátévé:

— S a lopott jószágot vissza kell adni; azért Mim visszaveté az udvarba a lopott tyukot.

Eleinte bámult a cigány, de csakhamar haragra gerjedve verni kezdé fiát, kit Micz féltő szeretettel ölelt által. Ez volt az első büntetés, melyet Mim apja részéről tapasztalt. S a fiuban, ki nem ismervén Isten parancsait, azt sem tudta: hogy „tiszteljed atyádat és anyádat!” fölforrat a vér és öklét fenyegetőleg, szikrázó szemekkel emelé fel. Azonban Micz hangos sirása meglágyította az apa szívét, ki alábbhagyott a veréssel és gúnyosan kérdé:

— Nem szabad lopni? hoho, ficzkó; de hát akkor miből élsz?

— Dolgozni fogok; én is tudok bográcsot, serpenyőt foltozni.

— De ha nem kapsz munkát? és minden ajtótól elvernek, mint a kutyát, mivel cigánygyerek vagy?

— Akkor a mennybeli Atya fog kenyeret adni; felelé Micz átkarolva bátyját.

A vén cigány unván a beszédet, elhallgatott, s az

étel előhozatalát elrendelé. Ettek mindnyájan. Azután körülköttyogott a pálinkás üveg. Mindeközben vigan beszélte el kiki napi kalandjait. Vacsora után füstöltek a tűz körül. Mim a szamarat látta el s nekára nyugalomra dültek.

Mim lassan ezt sugta hugának:

— Ne volnál csak ily fáradt, elszöknénk. Én ugyan nem hagyom veretni magamat hiába. A mókusverő gyereknek úgy kellett, miért bántotta a szegény állatot, de én nem érdemeltem meg.

Micz nyugtatni akará őt; majd szorosabban ölelé át nyakát és így szóla:

— Te, én ott szeretnék lenni a gyerekek közt ama fehér házban. — Szeretnék tanulni az égről, meg arról az atyáról, a ki nekik kenyeret ad. A könyvből is szeretnék tanulni; tudom, van sok szép benne; már a táblája is mily szép volt. — Ugye holnap ismét elmegyünk oda?

Mim elaludt e beszéd alatt; de Miczre nem jött álom, lázas gondolatok járták át lelkét. Végre elaludt ugyan, de e nyugalom csak csekély enyhet adott beteg testének.

Reggel korán fölkeltek. Mim haragos volt, noha nem vala fogalma az igazság- és igazságtalanságról, mégis érzé, hogy méltatlanul bünteté meg apja. Azért távozni akart. Micz ellenben szelidebb érzelmeket táplált. Eszében volt a templom, melynek tornya intőujj gyanánt hívta őt. Bár különböző érzelmekkel voltak telve, abban mindketten megegyeztek, hogy menni kívántak. A többi cigány még aludt. Mim egy darab kenyeret vett elő a kocsiról és elmentek. Mikor már jó tova voltak, leültek s elkölték száraz reggelijüket. Eközben megkondult a harang; szelid hangja átreszketett a

légen. — Hányszor hallották már e hangokat és nem figyeltek reájok; de most úgy tetszett, mintha messzről a mennyei Atya hívó szózata volnának.

— Menjünk Mim a templomba, majd megvonulunk egy sarokba; talán nem bánt senki.

Mim szótlantul követé a leánykát. A nép már benn volt, ők is belopóztak a templomba. Az orgona zengett, a nép énekkel hívta meg a Szentlelket. Végre az ősz lelkész kilépett a szószékre. Mindenki ráfigyelt s rövid ima után olvasni kezdé az evangéliumot.

— Az időben, míg Jézus a sereghez szóla, ime egy főnök hozzájárult és imáda őt, mondván: Uram, az én leányom most mult ki, de jőj el, tedd rá kezedet, úgy élni fog. Jézus fölkelvén, követé őt tanítványaival. Midőn pedig elérkezett Jézus a főnök házához és látta a sípásokat és zajongó sokaságot, monda: Távozzatok innen, hisz nem halt meg a leányzó, hanem alszik. És kinevették őt. Miután pedig a sereg kiküldetett, bement, megfogta kezét s a leányzó föltámadt. És elterjedett ennek hirtelen azon egész földön.

Azután egyszerű, érthető beszédet tartott. Beszélt Jézus szeretetéről, ki érettünk emberré lett, szenvedett és meghalt; ki mindig kész segélyünkre jőni, s oly mindenható, hogy a halottat is föltámasztja. Végre pedig monda: E mai evangéliom gyakran ránk is illik. A mi lelkismeretünk is holtnak látszik olykor, nem nyugtalanít, ha vétkeztünk. De mindegyiteknek fülébe szeretném ilyenkor kiáltani: Nem halt meg, hanem csak alszik. — Képzeljétek, ha most Jézus belépne s kezét nyujtaná mindegyiteknek, nem ébredne-e föl alvó lelkismeretünk? Jézus helyett én mondom nektek: Keljetekek föl alvó lelkek, ébredj föl alvó lelkismeret! Legyetek ismét Isten gyermekei, kik benne hisznek, remélnek, őt szeretik s parancsait megtartják. Költsétek föl alvó lelkismereteket s éljetekek Isten kedvére, hogy az örök életet elnyerjétek. Amen.

Ily egyszerűen beszélt az öreg tisztelendő ur és mélyen hatott a hívek lelkére. Majd leszállván, szent misét mondott az oltárnál, hol gyertyák égtek, mint az élő hit jelvényei. Orgona hangja, szent ének és tönjénfűstfelleg tölté be Isten házát. Szentmise végeztével tisztességes módon hagyá el a nép az egyházat. Csak a két cigánygyermek maradt benn a sarokban. A fiu állott nővére mellett, kit elnyomott az álom. Azonban Mim emlékezett még a hallott beszédre, noha értelmével nem volt épen tisztában; de lelkismerete ébredezni kezdett.

Ekkor eléje lépett a lelkiatya, ki észrevévő őket már a prédikáció alatt, s most eljött néhány ébresztő szót szólni alvó lelkismeretükhöz. Most úgy tett, mint Jézus, megfogá az alvó leányka kezét, ez kinyitá szeméit, s mint Jairus főnök leánya, fölkel.

— Jertek velem gyermekeim, szólt az ősz, a szeretet hangján, és követék őt házába, hol kenyeret és tejet adatott nekik; s valódi örömmel nézte, mily jó étvágygyal ettek. Azután elbeszélte velök történetüket s kérdé; tudnak-e Jézus nevééről, az Atya-Istenről és a Szentlelekről?

— Oh nem tudunk semmit, mond a leány fájdalommal hangon, de szeretnénk tanulni ezen Atyáról és Jézusról, ki a holt leányt föléleszté.

— No majd megtanítlak, mondá a pap meghatottan; de most csak térjetekek vissza szülétekehez szépen, csöndesen, harag nélkül, különben nem fog szeretni a mennybeli Atya. Menjetekek Isten hírével! holnap pedig én foglak meglátogatni benneteket odakünn.

Ezzel kikíséré őket s még sokáig nézett a távoztak után s könybe lábbadt szemekkel sohajtá: „Szegény gyermekek!”

IV. Nem halt meg, csak alszik.

A jó lelkipásztor meg akará menteni e két tévelygő báránykát, még pedig először testileg, hogy annál könnyebben hathasson lelkökre is. De tudta, mennyire gyűlöli népea cigányokat, kik annyiszor meglópták egyiket-másikat. Tudta, hogy nem szívelnék őket tulajdon falujokban. Azon volt tehát, hogy szívöket megnyerje számukra. Miért a falu birájához folyamodott. A bíró jólelkü ember volt, nem bizott ugyan mindjárt az emberekben, de ha szívét megindíták, akár tűzbe ment volna felebarátja kedvéért. Ezt a plébános jól tudta. A bíró nem más volt, mint a mokusverő fiu apja; mely esetet a pap megtudott Mim elbeszéléséből. Azért meglátogatván őt, köszönés után így szólt:

— Nagyon jól van bíró gazda! Meg kell a rossz gyermekeket fenyíteni, ha fáj is bele a büntető atya szive s akár inkább önmagát tinné helyette. Hol van az evetkinzó kópé? Ide jőj Jancsi. Jól tette atyád. Teszed-e még majd máskor is azt, tudod már...? Azután a bíróhoz fordulva folytatá:

— S tudja-e, ki mondá el nekem? Két cigánygyermek, kik látták, mikép traktálta meg fiát és okultak rajta.

Aztán beszélt, mikép lopá Mim a tyukot s a tanítótól hallott lezke után mikép adta vissza; mikép büntetett meg apjától és hogyan hasonlítá össze saját bűnhődését Jancsiéval. És így folytatá:

— Mily szerencsések a mi falunk gyermekei, kik oly könnyen jutnak a neveléshez; míg az ily szegény gyermek azt sem tudja van-e Isten? mi a jó, mi a rossz? a falusi gyermekek évekig járnak templomba, iskolába s mégis kirugnak olykor. — Ezek egyszer hallják, hogy „ne lopj”, egyszer hallanak szent beszédet és úgy szívökre veszik, hogy a lopott jószágot visszaadják s többet kívánnak hallani Isten akaratáról. — Jó nevelés mellett, mily derék emberek válhatnak belőlök.

A bíró nagy figyelemmel hallgatá a papot, ki végre előállt tervével, hogy t. i. a két gyermeket a faluba szeretné venni, de tart a nép ellenkezésétől; mert a fiut — ugymond — csak eltartaná a plebánián s majd ránczba szedné őt; de ki gondoskodnék a szegény beteges leányról?

A bíróné azonban, ki a konyhából megindulással hallá mind e beszédet, egyszerre előtermett s ajánlközött a leány elvállalására, ha férjének ellenvetése nem volna. S így be volna „tömve a nép szája”; mert a bíró és pap ellen nem igen mernének szólani, tevé hozzá a nő.

A bíró és plebános több gazdát meglátogattak és tudaták tervöket, s ama két nőben, kik a gyermekeket tejjel és gyümölcsessel jöltartották, derék szószólóra találtak, úgy hogy senkinek sem volt ellenvetése, hogy

a két gyermek már másnap állandó hazát leljen falukban.

Azonban ember tervez. Isten végez. A nap után kegyetlen hideg éj következett; dermesztő dér lepte el az egész vidéket. A plebános már korán reggel kiment a bíróval a cigánytáborba, s szomorun guggolva lelé őket. Az apa egy fához támaszkodva merőn szögzé egy pontra szeméit; az anya térden állott s könyei omlottak a deres földre. Mim hugát tartá karján. A szegény leány át meg-átázott foszladék ruhájában s régi betegsége gyorsan emésztő lázzá vált. Mim arcán fájdalom, kétségbeesés és szeretet látszott; de a lelkézt meglátva boldog remény tünt elő rajta. Nővéréhez hajolva szeliden suttogá:

— Hugom, szívem, tudod még ama szép történetet, hogy Jézus megfogá a holt leányzó kezét s meggyógyította? Nézd, itt jön azon ember, a ki elbeszélte; bizonynyal segíteni jön.

Boldog mosoly lebbent át a leányka holthálvány arcán. Kezét nyújtá az ősz felé, míg a többiek tisztelettel vonultak félre; csak a fiu maradt nővére mellett, ki már a halállal látszék küzdeni. — A jámbor lelkész összetevé a leányka elsóványodott kezeit, s keresztet vetetvén elébb vele, így szóla hozzá gyöngéden:

— Hallasz engem leányom? Boldog mosolylyal felelt az, hogy — igen.

— Látod a szépeget? kérdé ujjal; emez ég még szebb ott, a hol a mennyei Atya lakik Jézussal, ennek szűz Anyjával, angyalai- és szenteivel. E szép mennyországba várja e jó Atya jó gyermekeit. Szeretnél ezen mennybe jöni, leányom?

— Igen; felelt a leány üdvözült mosolylyal.

— Tehát mondjad, ha bírod, a mit én mondok.

Micz összeszedé erejét, egyes hangok jöttek ajkán töredezeve, de lelke mondá e szavakat.

— Hiszek egy Istenben, mindenható atyában, — mennynek és földnek teremtőjében, és a Jézus Krisztusban —

— És a Jézus Krisztusban — sohajták a leányka ajkai — azután még egyszer megnyitlak, kerestek szót, de hiába! A halál angyala megfagyasztá s lelkét Istenhez vivé.

Hangos sirás tölté be a levegőt, főként Mim sirt legkeservebben. A jó lelkész megáldá a holttestet és szentelt viz helyett, könyei hullottak reá. Néhány szót intézett a szülőkhöz, de ezek nem hallgattak rája. Magokra hagyá tehát és néhány óra mulva koporsót hozatott ki, melyben befektették a leánykát és bevitték a faluba. Mim az egész éjet mellette tölté siránkozva; másnap aztán eltemették a halottat. A falu gyermekei sirjára hinték utolsó őszvirágaikat s a dírdomb előtt barna kereszt emelkedék, mint a hit jelvénye, melyről a haldokló leányka vallomást tett. A lelkész csak ezen néhány szót mondá a sir felett:

— Jézus megfogá kezét és mondá: a leányzó nem halt meg, csak alszik! — Igen, ő nem halt meg; sőt inkább fölébredett az örök életre; Jézus keze föltámasztá őt s most a mennyországban él. Amen.

Másnap tovább ment a cigánycsapat; de Mimet a lelkész hathatós kérésére nála hagyták.

Egy év mulva két napszámos forma idegen lépett a faluba, egy férfi és egy nő. Félve közeledtek a plebániához, hol Mim szorgalmasan olvasott könyvéből a lépesőkön. Már most nem volt bozontos, rongyos cigány, hanem szorgalmas tanuló, a lelkész örökbe vett fia. Föltekintvén örömmel ugrott az érkezettek nyakába, mert szülőire ismert bennök. Bevezeté őket a paphoz, hol térden állva kérték, engedné, hogy ők is letelepedhetnének fiok közelében.

Jövő vasárnap a plebános a szőlőmunkásokról szóló evangéliomot választá beszéde tárgyaul, kikről írva van, hogy bár némelyek későn jöttek, mégis egész béröket megkapták. A két cigány ugyanon helyen térdelt, hol egy év előtt két gyermekök. A nép látta őket s midőn a pap beszéde végén emlité, hogy állandó hazát keresnek ott, hol gyermekeik fölvetettek, csak akkor érték az egész beszédet s tudták, hogy ezek a későn jött szőlőmunkások, kiket szives jóindulattal is fogadtak.

A község szobát adott nekik s napszámaban dolgoztatott velök és kiki meg volt elégedve szorgalmukkal; miáltal később egy házikót is szereztek, melyben példás életet éltek. Mim azonban megmaradt jötevőjénél. A bíró sokszor mondá: „Ebből még ugyan derék ember fog válni!” s példányul állítá mindig Jancsi fia elé.

Ha ki évek mulva e faluba megy, hallhatja a cigányfiu történetét, kin mindinkább bebizonyul a bíró jóslata; a temetőben pedig láthat egy kicsiny sirt, mely mindig virágokkal van ékitve, s melynek jókarban tartott keresztjét név helyett ezen szavak olvashatók: „A leányzó nem halt meg — hanem csak alszik.”

Szulik József.

Hetedévi tudósítvány

a legfelségesebb Oltáriszentség folytonos imádására és a szegény templomok fölszerelésére Pesten alakult anyatársulatról 1865-iki november hó 6-tól, 1866-ki november hó 6-ig.

Az évi tudósítványnak, melyet adni tisztünkhez tartozik, célja egyrészt az egylet barátainak annak jelenlegi állapotát kimutatni, egyes adományaik mikénti felhasználásáról számot adni és ezekért nekik hálaköszönetet mondani, másrészt pedig mint hangos segélykiáltás akar az minden keresztény szívhez hatni, hogy a religio legmagasztosb középpontjának, a mindenkor jelenlevő engesztelő áldozatnak a viszszeretetlen igaz áldozatait tartósan, mindig nagyobb mértékben és tágabb körökben szerezzék.

Ezen kívánattól ösztönöztetve jelen tudósítványunkat úgy állítjuk össze, hogy közlése által az egylet barátainak lehetővé tétessék, új egylettagokat, részvevőket és jötevőket szerezni s az ügymeneten könnyítessék.

Az egylet feladata

a) a legfelségesebb Oltáriszentségben jelenlevő Ur Jézus Krisztusnak megismerését, szeretését és imádatát mindinkább élesíteni s gyarapítani, és ezen őszinte szeretet által kipótolni a bántalmakat, melyekkel ezen legfelségesebb Szentségben illetetik, és

b) szegény templomokat, melyeknek az isteni szolgálattal méltó ünnepléséhez szükségelt tárgyak hiányzanak, tehetségéhez képest fölszerelni és segíteni, hogy tisztaságuk s díszök által az imádandó Titoknak illőbb hajlékai legyenek s az áhitat ez által is fokoztassék.

Az egylet tagokat, részvevőket és jötevőket számlál.

Tagok.

Tagokul fölvétnek mindkét nembeli hívek, kik az Oltáriszentségről szóló tanításban már részesültek.

Minden tag kötelezi magát, a) hónaponként egy órát szentelni az Oltáriszentség imáadására, az imáadás napját és óráját a tag maga választja, és b) évenként 1 osztr. ért. forinttal, vagy ha igen szegény, legalább 12 krajczárral járulni a szegény templomok fölségeléséhez.

Noha ezen ajtatosság czéljának inkább megfelel, a napali imádat templomban végezni, mindazáltal a hön végzett imáadás által is megnyerhetők az engedményezett búcsuk, melyek az alapszabályokban felsorolók. Oly tagok buzgóságának, kiknek körülményeik engedik, ajánlatik, hogy éji órát választanak az imáadására, melyekhez ez esti 6 órától reggeli 6 óráig folyó órák számítatnak. Vajmi kitünők a lelki áldások, melyek az éji imáadás és elmélkedéshez esatolvák!

Az imaóra alatt a tag ajtatosan elmélkedjek, a hit, remény, szeretet, hála és epedő ohajtás erényeit gerjeszse föl magában, áldozza föl magát az Ur Jézusnak, kövesse meg azt a megbántásokért, gyakorolja magát a lelkiképeni áldozásban, imádkozzék az összes egyházért, a sz. hit terjesztése, a bűnösök megtérése s jelesül az egylet élő és meghalt tagjai és jötevőiért. Meghatározott imák nincsenek ezen imaóra előlva; a hit és szeretet, melytől a tagok áthatvák, legjobban sugallják, mit mondjanak az Úrnak szeretete ezen imálandó Titkában.

Az egylet föladatában fekszik, hogy a tagok a legfölségebb Oltáriszentségben jelenlövő Urunk Istenünknek minden adandó alkalommal (pl. ha a Szentség a beteghez vitetik, a körmenetekben, 40 órai könyörgésnél, szentség-imádkor, nagy hétben stb.) nemesak magok rójják le köteles tisztelet- és szeretetadójukat, hanem mind szóval, mind példával azon legyenek, hogy ez mások által is megtörténjék. — Különös áhitattal viseljenek a tagok Jézus legszentebb Szive iránt is, mely oly esodálatos módon lakik közöttünk az oltári Titokban, ugyszintén Urunk kinszenvedése iránt, melynek ezen imálandó Szentség folytonos emléke.

Magától értetik, hogy a tagoknak a gyakorlati áldozás igen szívökre köttetik; hisz oly igen veszélyes a mi korunk és — mint ez minden katolikus előtt, ki religióját helyesen ismeri, tudva van — ninesen hathatós ellenszerünk a sz. áldozásnál. Igen helyes szokás, ha a tagok évenként legalább néhányszor az egyleti sz. mise alatt áldoznak.

Az egylet jelenleg 12,100 tagot számlál; tavaly ilyenkor 12,070 volt; a tudósítványban hibásan volt csak 1270 kitéve.

Részvevők.

Kik évenként legalább 2 forintot adakoznak a szegény templomok számára, de magukat körülményeiknél fogva a havonkénti imáadás órára nem kötelezik, részvevő tagoknak nevezetnek. Ezek a búcsuk engedményeit kivéve szintén részesülnek az egylet érdemei- és imádságaiban, különösen azokban, melyek az egylet által segélyezett szegény templomokban végeztenek.

Az egylet jelenleg 230 részvevőt számlál.

Jötevők.

Azon adakozók, kik rendes évi járulékra nem kötelezik magokat, az egylet jötevőihez tartoznak. Ezekért mind az egylettagok, mind az egylet által segélyezett szegény templomok hívei imádkoznak.

Az egylet anyagi eszközei:

a) A tagok és részvevők évi járuléka, a jötevők adományai és egyéb források, melyek a bevétel kivonatában felsorolók. Édes kötelességünknek ismerjük, fölemlíteni ez uttal, hogy Farkas Imre, Istenben boldogult székes-fehérvári püspök ó nagyméltósága, mint egyletünk imádkozó tagja 500 frtot hagyományozott oly módon, hogy ezen összeg tiz év alatt 50 forintokint szol gáltassék át az egyletnek. A már letett első részlet a bevétel kivonatában a jötevők adományaiba számítatott.

b) Templomi edények, ruhák, kelme- s hasonlókból álló ajándékok, a melyeneket az egylet a legközelebb lefolyt évben is nyert. E tekintetben meg kell itt azon téves véleményt czáfölnünk, mintha az egylet csak drága kelméket és himzéseket volna hajló elfogadni. Minden adomány, a legesekélyebbet sem

véve ki, vászon, csipke, selyem, czérna, himzéshez való, bár csekély mennyiségben, szives köszönöttel fogadtatik és czélszerűen felhasználatik.

c) A varrók, himzők, művészek és mesteremberek ingyen munkája.

Eddiglen a szegény templomoknak ajándékozott miseruhák és fehérművek nagyobb részt jötevő kezek által ingyen himeztettek és varrattak.

Kik hajlandók Jézus iránti szeretetből ily egyleti ingyen munkára vállalkozni, sziveskedjenek az angol-kisasszonyok intézetében az egyleti pénztárnoknéhoz, vagy a választmányi tagok vagy terjesztők valamelyikéhez, vidéki helyeken pedig a fökegylet illető igazgatójához fordulni.

d) Jelentékeny forrást nyitottak két év óta az egyletnek azon ftdő urak, kik az Oltáriszentségben jelenlövő Ur Jézus iránti hithű szeretetből az egyletezők előmozdítására alamizsnaként szent miséket mondani kegyeskedtek. Ha ezen segélyforrás kiapadna, ugy az egylet e pénzsűk időben eddigi segélyezéseinek felét is alig folytathatná. Keresztény bizalommal fordulunk tehát mindazon ftdő urakhoz, kik intenciokkal ninesenek amugy is tulterhelve, és kérjük őket, hogy egyletünket ilyképen ezentul is gyámolítani, és annak, ha lehetséges, körükben más ftdő uraknál is hasonló gyámolítást szerezni kegyeskedjenek. Legzelesztőbb, ha az illetők havonként vállalnak egy-két, vagy ha tehetségükben áll, több sz. misét, egyébiránt kiknek nehézséget okozna, a fölvállaladó sz. miséket hónapokhoz kötni, arra kéretnek, hogy általában sziveskedjenek bizonyos számú sz. miséket elvállalni és azokat akár a jövő 1867. év végeig, akár más, általuk meghatározandó határidőig elvégezni. Ezen sz. misékre, melyek akár színben, akár feketében moadhatók, sohasem határozatnak más intentio, mint ad petentis. Bejelentethetnek pedig vagy egyenesen az egylet igazgatóságánál, vagy a mely egyházmegyében a nagyméltóságu és fötisztelendő föpásztorok köriratot kegyeskednek ez érdemben a t. cz. megyés papsághoz intézni, az illető fötisztelendő ordinariatusnál, megjegyezvén azonban, hogy a zavar elkerülése végett mindkét helyen ne jelentsék be az ekkép vállalt sz. miséket. Nyugtáföle irat az egylet által a t. cz. vállalkozókhoz aláírás végett nem küldetik.

A szegény templomok segélyezése.

Az illető lelkipásztoroktól az egylet elnök-asszonyához intézendő folyamodvány nélkül egy templom sem segélyeztetik az egylet által. E kérvényhez még az egyházmegyei hivatal vagy a kerületi esperesség bizonyítványa esatolandó, mely által igazolvva legyen, hogy a kérdéses templom a kerület legszegényebbjeinek egyike, és hogy helybeli segédeszközökkel vagy épen nem, vagy csak fölötte szüken van ellátva. A ftdő lelkipásztoroknak ajánlatik, hogy a kérvényben templomaik állapotát világosan és kimerítően írják le, és ne általábanosságban kérjenek segélyt, hanem a leginkább szükségelt czikkeket nevezzek meg, az oltárterítők s t. eff. általok kért tárgyak mértékét tudassák és templomaik leltárát (mely latin nyelven is lehet írva) esatolvák kérvényökhöz, melyben külön rovat alatt ki legyen téve, mily állapotban van minden tárgy. Kéretnek továbbá az illető folyamodók, hogy ne csak az utolsó postát írják meg és a legközelebbi várost, hová az egyleti ajándékok valamely pesti kereskedőház által küldethetnek, hanem az egyházmegyét is, melyhez plebániájok tartozik; az ajándékok átvételéről pedig az egyleti igazgatót azonnal értesítsék.

Mint hogy az egylet az alapszabályok értelmében azon van, hogy inkább magok a tagok által készített, mint készpénzen vett czikkekkal, milyenek a templomi edények, gyertyatartók s t. eff, segítse a szegény templomokat, könnyen magyarázható, hogy ilyes tárgyakat ritkán várhatni az egylettel. Kaporótakarókra, függönyökre, melyek néha szintén kéretnek, s t. eff. az egylet mísem költeth.

A szegény templomok megajándékoztatása évenként csak egyszer történik, és pedig közvetlenül a kiállítás után, mely rendszeren pünkösöd előtt egy héttel kezdődik és 8—9 napig tart.

Hogy a bizottmány a szükségeseket annak idején beszerezhesse, és a munkákat a mutatkozó szükséghez képest elintézhesse, igen kívánatos, hogy a folyamodványok 6—7 hóval a kiállítás előtt beküldessenek.

Noha az egyleti bizottmányának legnagyobb öröme szolgálta, ha az egylet a szegény templomokat minden szükségessel elláthatná; de miután számtalan szegény templom folyamodik: ezt az egylet szerény anyagi állása nem engedi; azért azok, kiknek templomai már két ízben, vagy valamely fontos oknál fogva kivételkép már három ízben segítették, jelenleg

már harmadszor tiszteletteljesen kéretnek, hogy folyamodványaikkal szüntelen ne ostromolják az egyletet, hanem önzetelen szeretettel legyenek tekintettel azokra, kiknek égető szükségét még egyszer sem fedeztették. Mihelyt a folyamodók száma ritkul és anyagi erőnk aránylag gyarapszik, ismét lehet reményök az egylet gyámolítására. (Folytatása következik.)

Mi újság?

(Az üdvözült hgprimásért) Esztergamban f. évi nov. 27-én s 28-án fognak tartatni az ünnepélyes gyászi tiszteletek, és pedig, mint halljuk, az első napon a bécsi apostoli nuntius, második napon pedig a szombatheiyi és váci püspökök fognak pontificálni.

(A pesti kath. legényegyletben) már kezdetüket vették a téli előadások; különösen kiemeljük a minden hétfőn esti 7 órától fél 9-ig az egyleti elnök dr. Szabóky Adolf ur által évenként tartatni szokott népszerű előadásokat a magyar történelemből, mely előadásokra az egyleti tagokon kívül más iparosok is szívesen láttanak.

(Érdekes adat a premontreiek történetéhez.) Jászórol írják a „P. N.”-nak: Hazánkban a premontreiek az ifjúság tanításával foglalkozván, a közönséget talán érdekelné fogja, hogy az érdemes kanonoki rend, mely a XII. század első negyedében Franciaországban keletkezett, s a nagy forradalom által a többi egyházi és vallási társulatokkal ő is meg volt szüntetve, jelenleg ugyanezen ország déli részében ismét felélesztetik, és pedig egy, Tavasonhoz közel, kopár sziklahegyek közt egészen magányban álló s a X. századból származó kolostorban, mely Frigolei sz. Mihálynak hívatik. Az új templom felavatásának ünnepélye f. hó 6-ka és a következő napjain tartatott meg. Jelen volt két érsek, hat püspök, számos világi és szerzetes papság, tömérdek nép. Hazánkban a jászóvári praelatus, Répássy József ő méltósága szerencsésülte jelenlétével ez ünnepen az újonnan felavatott rendtársakat, kik őt mindannyian a legbensőbb testvér ő örömmel fogadták. A táj, melyben a kolostor fekszik, minket magyarokat is érdekel, mint bölcsője az anjoui háznak. Van a kolostorban a bold. szűznek egy ősrégi képe, mely előtt sokszor látottat térdelve imádkozni anjoui Johanna, nápolyi királyné. A zárdát környező magaslatokról szép és jutalmazó kilátás nyílik Avignon, St. Rémy, Tavason és Arle városokra, a Rhone folyam és a cevennesi savoyai és svájci alpesekre. A rend az eredeti szigor szerint állítottat vissza, húst nem esznek és az örökös hallgatást tartják (sz. Norbert a hallgatást ajánlotta, de szabályul nem hagyta meg.) De valamint a szigort, úgy tartják meg a jótékonyág köteleységét is: van házuk, melybe foglalkozás nélküli munkások menekülhetnek; úgy másik elaggott érdemesült szegény papok számára; utazók, idegenek stb. számára egy vendégház, mely 600 személyt képes befogadni. A jászói praelatus ő méltósága, ki a rend iránti érdekeltségéből tette ezen hosszú utat Genf és Lyon felé, Marseillen és Párison át terend közelebb övéhez vissza.

(P. N.)

(Gyászhir.) A székesi fűdő káptalan érdemteljes kar-tagja, nagys. Labuczky Mihály, ezimz. prépost s éneklő kanonok folyó hó 17-én délután 3 óraker hosszu ideig tartott súlyos betegség után élete 58 ik évében kimult e világból. Hült tetemei a boldogultnak f. hó 18-án tétettek le a székesegyház sírboltjába. A temetési szent szertartásokat maga végezte ő méltósága Zabójszky László, a megyés püspök. Az ő. v. f. n.!

(Felszólítás.) Miután a „Hon” érzékenyen panaszkodik, hogy némely társulatok ignorálják, azon nyílt kérdést kezeltük: Fölvesze-e katolikus társulatokról, mint például, a több mint 6000 magyart képviselő Szent-István-Társulattól közléseket? Mert irányában azon tapasztalat után, hogy hozzá beküldött társulati kiadványokat megemléstésre sem talált méltónak, a katolikus társulatoknak méltó okuk van tartózkodóknak lenni.

(Hajnal Lajos érsek) ő excja, ki a nyarat hazájában töltötte volt, october utolsó napjaiban visszautazott Romába.

(Megjelent és beküldetett) „Mennyei Manna. Ima- és énekes könyv kath. keresztény tanuló ifjak és életsebbek számára. Összeállította Györffy Iván, zentavárosi tanár. Főpásztori jóváhagyással. Szegeden, kiadja Bába Imre 1866. Úgyesen, leginkább a tanuló ifjúság szükségeinek szemeltartása mellett összeállított imakönyv. Vajha sikerült volna azt díszesebb fametszetekkel ellátni.

(Lelkipásztorokhoz!) „Vasárnap és ünnepi egyházi beszédek, kézikönyvül a falusi nép szükségeihez alkalmazta Rosztóczy Imre kaáli plebános”, ily ezim alatt indul meg tíz tíz ives füzetekben az egri érseki lyceumi nyomdából a népszerű egyházi beszédek első évi folyama. Egy-egy füzet ára 50 kr. o. é. Megrendelések az egri érseki lyceumi nyomdához ezimzendők. Az első tíz ives füzet, mely Advent első vasárnapjával kezdődik, már november 10-én, postai utárvét mellett, haladéktalanul szétküldetik. A megrendelések 50 kr-ával egy-egy füzetre mindaddig elfogadtatnak, míg az egy-évi folyam teljesen el nem készül, azon túl a bolti ár fog beállani. — Rosztóczy egyházi beszédei igazán a falusi nép szükségeihez alkalmazták, miként azt a „Kath. Lelkipásztor” ezimű szentbeszédek gyűjteménye, melyben az ő nevével gyakran találkozunk, igazolja; de igazolja főleg az, hogy e szentbeszédek harmineczöt évi lelkipásztori tapasztalás nyomán készültek. — Eger october 24. 1866. Az egri ér. lyc. nyomda igazgatóság. — Jeles Rosztóczyknak megjelenendő beszédeit a legbüggöbben ajánljuk.

(Gazdasági hírek.) Pesten a káposzta repce igen keresett áru. Arak 6 frt 50—6 ft 75 kr. Főzelék-félék. Babból heti forg. m. e. 300 mérő. Arak: 6 frt 25—6 ft 50 kr. Lencséből m. e. 150 mérő. Arak: 5 ft 50—8 ft 75 kr. Köleskása ára 4—4 50 kr. Luceznából néhány száz mázsa 27 ft 50—28 ft 50 kr kelt el, és stajer heréből m. e. 150 mázsa 32—33 frton. Köménymagból 100 mázsa 20 frt 50 kron kelt el. 22—23 frtra tartják. Zsiradék-félék. Disznósír igen keresett áru. Arak: 35 frt 50 kr, edény nélkül, 36 ft 50 edényestül. Vidéki áru 34 ft 50 kron kelt. Faggyú-árak: olvasztott 30—30 ft 50 kr, bendőkben 29—29 ft 50 kr. Szalonnából m. e. 400 mázsa nyers 29—30 frt és m. e. 200 mázsa asztali szalonna 33—33 ft 50 kr-ával kelt el. Repezoalj nyers 25 frt 25—25 frt 50 kron kelt mázsánként.

Szerkesztői mondanivalók.

Szóla P. Nagyszombat. Az encyclopaedia idei kötete még nem kész. — Karácsonyi L. Felső-Kapnikbánya. Kegyed kérdéses példánya fűdő Beke urnál Károlyfehérvárt van. — I. F. Erdőd. A küldeményért fogadja legközelebb köszönetemet. A levélben említett füzet fűdő Gáspárdy urnál van Szatmárt. — Nemess J. Miskolcz. Az elmaradt homiliákat még nem reclamáltam; legközelebb egy újabb megrendelés mellett teljesítem. — K. A. Vác. Valamelyik közelebbi számban. — St. Gy. Eger. Köszönettel megkaptam. — O. Á. Egerszalók. Nem sokára magánlevelet írok; addig is szives köszönet. — K... a Jakab. Megkaptam. — Sz. M. Szeged. Boesánat a késsedel mért; mindenikre rákerül a sor. — E. Gusztáv Pannonhegy: A „Szünórak”-at most nem folytatom; mi a küldöttekből népies, a Néplapban adom. — D. A. Ujfehértó. Az ígért életrajzokat igen kérem. — Gy. B. Taszár, köszönettel vettem. — T. J. Nagyálló. Igen-igen kérem az ígérteteket. — Sz. Endre Sajó-Némethi. Az előfizetési pénzt ama bizonyos szerkesztőség csak oct. 26. tehát 4 héttel később küldötte be, s pedig 1 ft 70 kr helyett, csak 1 ft 60 krt; a hiányt kérjük alkalmlig pótoltatni.

Kiadja a **Szent-István-Társulat** (borz-utca 3. sz.). — Felelős szerkesztő: **Füssy Tamás.**

Nyomatott Pesten, 1866. Emich Gusztáv magyar akadémiai nyomdásznál (Barátok tere (7. sz.))